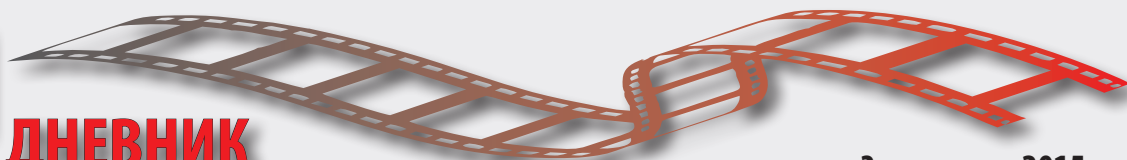

ДНЕВНИК

3 октомври 2015 г.

ПОБЕДИТЕЛИТЕ

Официално бе закрит XVI Международен фестивал на червеноръстки и здравни филми.

С тържествена церемония бяха обявени всички наградени, а фестивалният директор Илия Раев връчи почетен плакет за цялостен принос към червеноръстката идея и към фестивала на неговия художествен директор проф. Божидар Манов.

Сред победителите в надпреварата, награда за най-добър филм в категорията „Филми на Червения кръст и Червения полумесец“ получи филмът „Мюстешва“, Турция, режисьор Арман Пеккая, с когото бе осъществена конферентна връзка по Скайп и Пеккая благодари с думите: „Благодаря Ви сърдечно от името на Червения полумесец на Република Турция, че ни угостихте с тази награда. Много исках да съм с Вас, но в най-скоро време ще ставам баща. Посвещавам тази важна награда на малкия Айлян, който бе изхвърлен от морето по нашето крайбрежие. Като бъдещ баща, желая да живеем в свят, където родителите никога да не тъгуват за децата си.“

Специалната награда на председателя на БЧК бе връчена за филмите „Екип за помощ при бедствия“ I и II част и „Спешни медицински услуги“ I и II част от Ливан с режисьор Нагжи Бешара.

Награда за най-добър филм в категория „Документални филми“ бе присъдена на българския филм „Тотално отричане“ с режисьор Милена Кънева, а за фаворит в категорията „Игрални филми“ единодушно бе избран албанският шедевър „Бота“.

Награда на кмета на Варна за творческо постижение спечели филмът „Падаща звезда“, България – Италия с режисьор Любо Йончев.

Съгласно регламента на фестивала бяха връчени още: награда на Съюза на филмовите гейци за филма „Богородична клада“, режисьор Христо Стойчев; награда на Филмово студио Nu Woana за филма „Диагноза +“, режисьор Александър Янев; специалната награда за принос към развитието на хуманитарното и документално кино на баронеса Денислава Ангелова, благодетел на фестивала, за реализацията на филма „Каузата Диабет“ с режисьор Ива Мартинова. Малките герои, участници във филма, посветен на съдбата на деца, страдащи от диабет, бяха поканени на сцената и трогнаха всички присъстващи с нелеката си съдба и с огромната сила на духа, която излъчваха.

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ...

Бихте ли се представили?

Илко Раев, с бял мустак, водолаз, сапър, алпинист, 42 м. под водата, 5 200 нависоко. Обичам екстремни ситуации, обичам хуманизма, обичам добрите отношения между хората и това намерих вече толкова години в структурата на Българския Червен кръст. Доволен съм, че съм председател на областната организация. Доволен съм, че съм член на НС на БЧК. В крак съм с проблемите на Международното движение, с принципите му и всичко онова, което правя, го правя, за да бъде от полза на хората, с които работя. Между другото, преди бях 25 години директор на Фестивалния конгресен център във Варна, където съм изповядвал същата религия, да правя интересни неща, да обичам хората, да има много зрители и да помагам на тези, които нямаха пари, да влизат с вход свободен.

Трудно ли се организира толкова мащабно световно събитие?

Организирането на събитието е последната фаза от нещото. Преди това има една много сложна фаза, която се казва – да убедиш всички в това, което искаш да направиш. И това е трудно, защото поначало, когато убеждаваш хората за нещо голямо, днешният свят вижда всичко в пари, а и това нещо струва много пари. Специално за този фестивал съм убеден, че хората повярваха, че е бил нещо прекрасно, създадено от БЧК през 65-та година, но поради немарливостта на гържавата през 1991 г. той загибна. Прекъсват се контактите и връзките със 189 национални дружества. Едно време на фестивала са идвали гости от 56 гържави. Искам да кажа, че организацията започва едва след като повярват хората в нещо, след това започва организацията. Дали ще произвеждаш стругове, ракети или фестивал, организацията е една и съща – нервна, но така или иначе с екип от хора винаги става. Нашият екип е много голям. Ние не разчитаме само на варненската структура, а работим и с националната структура, със Секретариата и така нещата стават по-лесно.

Имате ли си любим филм, любим режисьор, любими актьори?

Като се движа между хората и винаги си тананикам любимия руски актьор Никулин „Ну, заяц, погоди“. Освен това имам много богата видеотека. Обичам морски филми. Един филм, който може да не е много известен, но е много магнетичен, това е „Перфектна буря“. Рибарски кораби в морето, вълнения, големи вълни и така нататък. Обичам морето много. Затова казах, че съм слизал на 42 м., имам над 2000 часа под водата... няма да цитирам Хемингуей с известната му фраза.

А какво още бихте искали да се случи на фестивала?

Като директор на Фестивалния комплекс имах една гупка на завесата, от която наблюдавах публиката и когато имаше прекрасни спектакли, виждах как сериозни мъже, директори на банки и големи предприятия, пускат сълзи... това е голямото нещо, което винаги ме е вълнувало, да представяш на хората неща, които да ги разбъркат, да ги развълнуват. Един човек в такова състояние е емоционално силен, а емоционалните хора – те обичат. Един управленец, за да е добър управленец, не трябва да има емоции, но това не значи, че не ги показваш на семейството си в свободното си време.

Какво да очакваме на следващото издание на фестивала?

Едно време фестивалът се е провеждал на 2 години обаче сега са 50 г. от първоначалната му дата. Тази година всички казват, че има голям напредък от миналогодишното възстановително издание, и аз мисля, че е така. Ние пробихме и се чувства, че има известност, все пак имаме гости от Нова Зеландия

гори. Фестивалът може да бъде и на 2 г., но това може да се случи след няколко години. В момента набрахме голямо темпо. Международната организация знае вече за нас, т.е. не бива да се изостава от скоростта, с която тръгнахме. Фестивалът се радва и на положително обществено мнение. Тази година и залата беше препълнена. Ако използваме тази сила, червенокръстките структури по цял свят да разберат, че това не е здравен фестивал, а на Червения кръст, смятам, че ще бъде голям престиж за България и за БЧК като организатор. Киното научава хората да говорят за хуманизъм. Това каза и вицепрезидентът, когато направихме срещата с нея.

Бихте ли се представили?

Да, казвам се **Карла Ронга**, италианка съм, журналист, продуцент и режисьор. На 52 години съм и започнах да работя като журналист едва на 14. Разбира се, като официален журналист малко по-късно, на 20 г., тъй като в Италия трябва да преминеш изпит за това, но първите ми стъпки в професията бяха тогава, в един вестник с малки кратки новини. После съм правила рубрики в ресор чуждестранна или международна политика, а 7 години работих в Италианския парламент като журналист, след което реших, че трябва да освободя съзнанието си и станах главен редактор на „Скай“. След това италианската телевизия ме извика за една документална програма и станах неин автор и режисьор. Това е една програма, която прави 60 документални филма на година за глобализацията по целия свят. После ръководех един вестник, но изведнъж осъзнах, че да си ръководител на вестник е голяма чест и отговорност, но някак си застопорен на едно и също място, а моите корени са навсякъде и никъде...и започнах отначало, пътувайки, станах филмов режисьор.

Колко филма имате зад гърба си?

Завършени, през целия ми професионален живот, около 35. Последните два бяха за немската телевизия и на тема околна среда. И сега подготвям другите 2, които са за човешките права и околната среда.

Смятате ли, че Международният фестивал на червенокръстки и здравни филми е интересна инициатива и бихте ли го подкрепили и в бъдеще?

Аз знам за този фестивал отпреди. Знам, че беше прекъснат за дълго време заради финансови, но може би и други причини. Неговата цел е много важна. Той отваря очите на света с помощта на Червения кръст. Мисля, че културата е коренът на бъдещето и без нея, без културата на отвореното, освободено, съзнание, няма да стигнем никъде. Обадиха ми се и ми казаха, че фестивалът отново стартира, беше последната минута, аз зарязах цялата си работа, взех самолета и пристигнах. Очевидно, ще го подкрепям и в бъдеще, където и когато ми кажете.

Радваме се да го чуем. Каква е първата Ви асоциация, когато чуете Червен кръст?

Хуманитарна помощ. Не само помощ, а и хуманност.

Имате ли си любим филм, любим режисьор, любими актьори?

Труден въпрос. Нямам любим филм. Има филми, които докосват сърцето ти и като филмов продуцент не мога да кажа, че са перфектни. Не, не са заснети перфектно, историята може би не е най-добрата, но някак идват в точния момент, за да докоснат сърцето ми и никога да не ги забравям. Има други филми, които са изкуство, чисто изкуство и не можеш да кажеш, че ги обичаш или харесваш, просто оставаш поразен, с отворена уста, напълно погълнат. Могат да бъдат много различни, на различни теми. Израснала съм с италианския неореализъм, всички тези филми може би са стари, но докосват

сърцето ми завинаги. Ана Маняни е мой учител завинаги. Никога няма да забравя тази актриса, защото в нея имаше човечност, не само талант. Беше истинска жена. Харесвам също и млади актьори като Аугустино Ференте. Харесвам също филми като „Джанго без окови“. За тази година той беше любимият ми. Гледах го 10 пъти. И всички филми, на които ходя, са госта далеч от неореализма. Бих казала, че тук важи мотото „Carpe diem“ („Живей за мига“). Та докато бях в кино салона да гледам „Джанго“, щом свърши, отидох до касата, взех си още един билет и влязох, за да го гледам втори път. Харесвам и филмите на Нани Лої.

А имате ли си фаворит от фестивалната програма?

Като жури все още не мога да дам такава информация, но може би ще спомена албанския филм „Бота“. Красив, истински, добре направен, добре заснет, с добри актьори, истинска история, която докосва сърцето и те кара да мислиш. Също засяга и много теми от днешния ден.

Девизът на фестивала е „Чрез хуманизъм към мир и приятелство“. Смятате ли, че звучи актуално и ако не – как бихте го променили?

Не само е актуален. Това са най-големите теми на нашето съвремие, с всички мигранти, с всичко, на което сме свидетели. Хуманизмът е големият въпрос. И много харесах факта, че фестивалът беше открит с филма за Салгадо („Солта на Земята“), защото той ти показва именно липсата на хуманизъм в света. Ние загубихме хуманизма, губим го всеки ден, защото това не е свързано с големите теми, това е ежедневието ни. Всички тези мигранти не идват да вземат хляба и работата ни. Те са просто хора, майки, бащи, човешки същества като теб и мен. Липсва хуманизмът в нас, а най-големият ми страх е да не започнем да използваме гумата без съдържание. Това не е слоган, хуманизмът трябва да се пази и да се изпълва със смисъл. Бих искала само да добавя, макар и извън темата, че според мен беше много жалко, че макар и да имаше много младежи, доброволци, работещи за Червения кръст от сърце, на фестивала липсваха млади хора. Сред публиката не видях тези млади лица. Това е и основното, върху което трябва да работите според мен – да привлечете младите към идеята. Повечето от филмите, които видяхме, трябва да се гледат от младото поколение, за да научат, че никои не може да ти даде смисъла. Ти сам трябва да го намериш, да намериш правилния начин и затова трябва да си отворен към света и всичко, което се случва около теб. И този фестивал може да ти даде възможността да разбереш именно това.

Бихте ли се представили?

Казвам се **Бетина Кумер**, работя за Швейцарски Червен кръст в отдел „Маркетинг“.

Смятате ли, че Международният фестивал на червенокръстки и здравни филми е интересна инициатива и бихте ли го подкрепили и в бъдеще?

Смятам, че е много интересна инициатива, интересно събитие, защото подкрепя културата.

Каква е първата Ви асоциация, когато чуете Червен кръст?

Помощ за хората.

Вие сте част от журито. Имате ли си фаворит от фестивалната програма?

Видях много интересни филми. Няма да издавам повече.

А какви филми предпочитате в свободното си време?

През повечето време, признавам си, чета книги. Книгите са старомодният начин. Те развиват въображението. И тъй като работя предимно с картини, фотоси, през свободното си време обичам

да чета, както и да посещавам изложби. Обожавам изкуството, картините. Баща ми и сестра ми са художници.

Девизът на фестивала е „Чрез хуманизъм към мир и приятелство“. Смятате ли, че звучи актуално и ако не – как бихте го променили?

Смятам, че е доста актуален, тъй като в днешно време има много страдание по света. Ние трябва да действаме, да направим нещо в помощ на хуманизма, на човечеството. Актуално е.

Бихте ли се представили?

Да. Казвам се **Фатих Ишчи**, от Турция съм и работя за Червения полумесец в отдел „Комуникации“, но по професия съм журналист, фотограф и режисьор. Всички тези дейности се смесват в едно цяло и това са документалните филми, които правя.

Каква е първата Ви асоциация, когато чуете Червен кръст?

Много добра общност. Много важен елемент за хуманизма и хората по света. Обичам тази организация.

Смятате ли, че Международният фестивал на червенокръстки и здравни филми е интересна инициатива и бихте ли го подкрепили и в бъдеще?

В Турция имаме много филмови фестивали, но не и такъв като този и аз много бих искал да организирам нещо подобно и при нас. Вашият фестивал среща и обединява много хора на едно място. Добро място е за обмяна на опит, за контакти и за бъдещи съвместни проекти.

Имате ли си любим филм, любим режисьор, любими актьори?

Имам, разбира се, някои турски режисьори като Нури Билге Джейлан. Самият аз искам да правя фантастика, но първо трябва да напиша сценария, а после да го заснемем. (Смее се).

А имате ли си фаворит от фестивалната програма?

Харесах много филмите и в трите категории – червенокръстки, документални и игрални. Имаше много и все качествени филми в програмата. Това е един фестивал с традиции, все пак. Ценни са не само филмите, но и съпътстващите събития като дискусии по различни теми, контактите между хората, както и идеите за нови проекти.

Девизът на фестивала е „Чрез хуманизъм към мир и приятелство“. Смятате ли, че звучи актуално и ако не – как бихте го променили?

Мисля, че е достаъчно добър девиз. Хуманизмът е извечна тема. Тя е толкова червенокръстка. Хуманизмът се пресича с филмовото изкуство. Все пак филмите в повечето случаи търсят именно човешкото, доброто в света.

Бихте ли се представили?

Името ми е **Карла Луй**. Игвам от Нова Зеландия и там работя за Червения кръст в Хоукс Бей, отдел „Маркетинг и фондонабиране.“ Много съм щастлива, защото благодарение на това успях да направя DVD-то, с което участваме във фестивала. Това е филм, посветен на 100-годишнината на ЧК в Хоукс Бей, за всички стари членове на организацията в региона. През 1915 г. е била основана нашата организация и за нас тази година е голям празник, ето защо направихме и филма. И благодарение на него, аз съм тук, след 60-часово пътуване. Въпреки това смятам, че беше страхотно преживяване, тъй като

България е изключително богата на история страна. Видях много неща във Варна до момента и съм изумена. Не знаех, че страната ви е толкова красива, най-старото златно съкровище е невероятно, плажовете са страхотни, Варна е красива. Хората са толкова топли и мили. За мен е истинска привилегия да съм тук.

Смятате ли, че Международният фестивал на червенокръстки и здравни филми е интересна инициатива и бихте ли го подкрепили и в бъдеще?

Невероятна инициатива е, не само заради филмите, но и заради факта, че събира много и различни страни на едно място. Прекрасно е да седим около масата с Турция, Швейцария, Норвегия, Италия, Русия, всички тези различни гържави, и да имаме обща цел – Червеният кръст. Ние сме едно семейство и видях това още докато пътувах в самолета насам. Носех моето червенокръстко яке и един мъж ми каза точно това. При пристигането ми тук беше същото. Може да сме от различни краища на света, но ние си приличаме, обединени сме от червенокръстката идея.

Каква е първата Ви асоциация, когато чуете Червен кръст?

Хуманизъм. И фактът, че хуманизмът е универсален, международен. Тръгва на местно, локално, ниво и се разпространява глобално, по целия свят. Ето защо и всички дискусии и кръгли маси, съпътстващи фестивала, са толкова интересни. Те показват, че всички сме загрижени за света, за Сирия, за помощта, която можем да дадем. Нова Зеландия е малка, но винаги се е стремяла да руши граници.

Имате ли си любим филм, любим режисьор, любими актьори?

Да звучи ли патриотично? Горда съм от новозеландските продукции. Гордеем се много с Питър Джаксън и неговото творчество. Благодарение на него много хора, дори тук около масата, знаят факти за Нова Зеландия. Но по принцип харесвам най-различни филми. Харесвам филмите, които видях на фестивала до момента. Главно обичам комедиите, помагат ми много, особено, когато съм в някаква дилема или депресия, дават светлина и човешко лице на ситуацията.

Девизът на фестивала е „Чрез хуманизъм към мир и приятелство“. Смятате ли, че звучи актуално и ако не – как бихте го променили?

Мисля, че дори малко на брой хора могат да направят голямо добро, въпреки че има много конфликти в света. Мисля, че всички можем да покажем повече доброта дори чрез една усмивка, с едно „здравей“. Малките неща правят голямата разлика. Дори гвама души да го направят, щом го разпространят към другите, ще вървим в правилната посока. И това е моята философия. Затова харесвам и Червения кръст и той ми пасва идеално. А девизът на фестивала е много добър и го почувствах много точно с идването си тук. Хуманизъм и приятелство, и мир, разбира се. Всички искаме мир.

ИЗБРАНО ОТ ДЕНЯ

БОТА/ВОТА

Албания, 2014, 106:51, игрален
Сценаристи и режисьори ELEZI & Thomas Logoreci
Продукция на ЕРАФИЛМ АЛБАНИЯ

Албания, наши дни. Джули (Флоня Когхели), Нора (Фиоралба Кремадхи) и Бен (Артур Гориши) работят заедно в изолирано село, където техните семейства са били прогонени от комунистическия режим. Под неodobрителния поглед на Джули, Бен започва любовна афера с Нора, докато мечтае да превърне кафенето си в балканска забележителност. Техният тих свят спира да съществува когато строителна бригада започва разширение на близкия път. Джули се влюбва в инженера Мили, но се тревожи за своята болна и объркана баба. Докато новият път приближава, жителите на селото имат една последна празнична нощ с фейерверки. Но когато се зазорява, Джули, Бен и Нора трябва да се изправят срещу обща тайна от тяхното травматизиращо минало.